

Shromážděné údaje mohou podpořit pedagogická rozhodnutí učitelů. Mezi údaje, které jsou vhodné pro kontext třídy, patří údaje o výsledcích jednotlivých žáků (údaje shromážděné z formativního hodnocení, testů a výkazů), informace o rozsahu doby výuky, informace o chování a absenci. Například v Nizozemí využívá 85% škol „monitorovací systém vzdělávání“, který obsahuje výsledky testů a který se dále používá ke sledování rozvoje a pokroku dosaženého žáky (Akkerman, *a kol.*, 2011).

Doporučení č. 5. Stanovit priority spolupráce škol s rodiči a komunitami

Klíčová zjištění

Znevýhodnění rodiče mají tendenci zapojovat se do problematiky školní docházky svých dětí méně, a to z mnoha ekonomických a sociálních důvodů. Rodiče, kteří se o školu zajímají, pěstují v dětech pozitivní postoj ke škole, zlepšují návyky k vypracovávání domácích úkolů, snižují absenci, nezájem o školu a míru předčasných odchodů ze škol a zároveň napomáhají zlepšit výsledky svých dětí. Takže je třeba navrhnout politiky, které by zdůraznily, že jednou z priorit znevýhodněných škol bude zajistit vztahy s rodiči a komunitami a vybudovat si schopnost:

- zdokonalit a diversifikovat komunikační strategie, které by propojily úsilí školy se snahou rodičů; ty efektivnější strategie se zaměřují na rodiče, které není snadné kontaktovat, a poskytují jim jasná vodítka, jak co nejlépe podporovat své děti;
- identifikovat a povzbudit členy stejné komunity, aby žákům ze znevýhodněných škol pomáhali a podporovali je ve vzdělávání; tento přístup může být zvláště efektivní při zlepšování výsledků žáků ve škole; je rovněž možné vybudovat vztahy se všemi místními zainteresovanými stranami, jako jsou např. podnikatelské subjekty fungující v rámci místní komunity.

Úkol, který je třeba vyřešit: rodiče znevýhodněných žáků mohou být méně zainteresováni na vzdělávání svých dětí

Rodina je prvním a zároveň nejdůležitějším sociálním systémem, v rámci kterého začínají získávat malé děti naprosto zásadní kognitivní a sociální dovednosti nezbytné pro školní docházku (Machida, Taylor a Kim, 2002 ve zprávě OECD, 2010f; Heckman, 2008). Očekávání rodičů týkající se vzdělání vlastních dětí jsou klíčovými mechanismy, kterými lze ovlivnit “kariéru” dětí ve škole.²⁹ Rodiče mohou sehrát tu nejdůležitější roli ve vzdělávání a rozvoji svých dětí, pokud se jako partneři školy zapojí do vzdělávání dětí od nejútlejšího věku dítěte, přes povinnou školní docházku až do doby dospívání. Zlepšení informovanosti rodičů o práci ve škole může znamenat, že od svých dětí budou očekávat mnohem více.

Ve srovnání s majetnějšími rodiči existuje u rodičů znevýhodněných žáků menší pravděpodobnost, že se aktivně zapojí do školní docházky svých dětí (West, 2007)³⁰ a, jak se zdá, je to i případ rodičů – imigrantů. (OECD, 2010f). Nižší míra zapojení rodičů může být ovlivněna tlaky vycházejícími z ekonomických a sociálních potíží, nedostatku flexibilní pracovní doby, dlouhých hodin strávených v práci, případně se může jednat o rodiče-samoživitele. Někteří rodiče z přistěhovaleckého prostředí rovněž nemusí dobře hovořit příslušným jazykem, aby se ve škole domluvili, a mohou mít jen nízké formální vzdělání, což jim ztěžuje účast na monitorování pokroku, kterého jejich děti ve školách dosáhly. Někteří rodiče se necítí příliš jisti v roli rodičů školáka nebo si nejsou vědomi toho, co se od nich očekává (Leithwood, 2010). Například rodiče z dělnického prostředí v Anglii budou mít s větší pravděpodobností pocit, že škola a domov jsou dvě oddělené věci, a budou se snažit přenechat odpovědnost za vzdělávání pouze učitelům (West, 2007).